

17/3/1912

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗ

Τῆ 17 Μαρτίου 1912 Σάββατον ὥρα 5 1/2 μ. μ.

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΤΟΥ

ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ARMAND MARSICK

Τῆ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΝΙΝΑΣ ΦΩΚΑ

Καθηγήτριας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν

ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΟΣ

ΗΒΗΣ ΠΑΝΑ

Διπλωματούχου τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν

ΚΑΙ ΧΟΡΟΥ ΕΚ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ φόρου.

Θεωρεία α' σειράς (διετέθησαν ἤδη)	Δρ. 22.—
Διὰ τὰς περιπέλον τῶν 5, κατ' ἄτομον	» 3.30
Θεωρεία β' σειράς μετὰ 5 εἰσόδων	» 16.50
» » κατ' ἄτομον	» 2.80
Πλατεία κατ' ἄτομον	» 3.30
Θεωρεία γ' σειράς κατ' ἄτομον	» 1.10
Ἐπιπλέον	» 0.50

Εἰσιτήρια πωλοῦνται ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ.

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Le Chêne et le Roseau . . . . . C. CHEVILLARD

Συμφωνικὸν ποίημα

Δι' Ὀρχήστραν

Variations symphoniques . . . . . CÉSAR FRANCK

Διὰ κλειδοκύμβαλον τῆ συννοεΐας ὀρχήστρας

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Le Vaisseau fantôme. . . . . R. WAGNER

Ἡ σκιανὴ ἐκ τῆς β'. πράξεως (Choeur des
fileuses καὶ ἡ ballade τῆς Σέντας)

Διὰ χοροδὶαν ᾄσμα καὶ ὀρχήστραν

Tannhäuser (Εἰσαγωγή) . . . . . R. WAGNER

Δι' ὀρχήστραν

Tristan & Yseult. . . . . R. WAGNER

Εἰσαγωγή καὶ θάνατος τῆς Ὑζόλδης

Δι' ᾄσμα καὶ ὀρχήστραν

Le Chêne et le Roseau CAMILLE CHEVILLARD

*Le chêne un jour dit au roseau:
Vous avez bien sujet d'accuser la nature;
Un roitelet pour vous est un pesant fardeau;
Le moindre vent qui d'aventure
Fait rider la face de l'eau
Vous oblige à baisser la tête;
Cependant que mon front au Caucase pareil,
Non content d'arrêter les rayons du soleil,
Brave l'effort de la tempête.
Tout vous est aquilon, tout me semble zéphyr.
Encor si vous naissiez à l'abri du feuillage
Dont se couvre le voisinage,
Vous n'auriez pas tant à souffrir;
Je vous défendrais de l'orage;
Mais vous naissez le plus souvent
Sur les humides bords des royaumes du vent.
La nature envers vous me semble bien injuste.
Votre compassion lui répondit l'arbuste,
Part d'un bon naturel; mais quittez ce souci:
Les vents me sont moins qu'à vous redoutables;
Je plie, et ne romps pas.
Vous avez jusqu'ici.
Contre leurs coups épouvantables
Résisté sans courber le dos;
Mais attendons la fin.
Comme il disait ces mots,
Du bout de l'horizon accourt avec furie
Le plus terrible des enfants
Que le nord eût portés jusque-là dans ses flancs.
L'arbre tient bon; le roseau plie.
Le vent redouble ses efforts,
Et fait si bien qu'il déracine
Celui de qui la tête au ciel était voisine,
Et dont les pieds touchaient à l'empire des morts.*

ἽΟ Ἰπτάμενος Ὀλλανδός (Ballade, Chœur des fileuses).

ἽΟ Ἰπτάμενος Ὀλλανδός ἐπιβαίνει τοῦ μαγευμένου πλοίου καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν ἀκτὴν ὅπου θὰ εἶσθῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν του καὶ τὴν σωτηρίαν του. Πολλὰκις προσεπάθησε νὰ συντήρησῃ τὸ πλοῖόν του εἰς τοὺς βράχους ἀλλὰ πάντοτε ἀπέτυχε διότι

ἀνωτέρα δύναμις τὸν ἔχει καταρασθῆναι ἢ περιλιανῆται αἰωνίως εἰς τὸν ἀπέραντον Ὁκεανὸν μέχρις οὗ τέλος εὔρη τὴν γυναῖκα ἢ ὅποια θά τὸν συμπάθησιν καὶ θά συμμερισθῆναι τὰς λύπας του.

Ἡ Σέντα, χωρική Νορβηγίς, χωρὶς ἢ τὸν γνωρίζῃ συγκληθεῖσα ἀπὸ τὰς δηγήσεις τῶν συμπαιρωτῶν της συμπάθει πρὸς τὸν δυστυχῆ αὐτὸν περιλιανόμενον.

Τέλος ὁ Ὀλλανδὸς κατορθώνει ἢ πλησίασιν πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν συναντᾶται μὲ τὴν Σένταν πρὸς τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὸν ἔρωτά του. Ἐδρίσκων ὁμοῦ αὐτὴν συνομιλοῦσαν μὲ τινα ἄγνωστον νομίζει ὅτι τὸν προδίδει. Ἐπιβαίνει πάλιν τοῦ πλοίου του καὶ τὸ θραύει εἰς τὴν ἀκτὴν. Ἡ Σέντα τραλλῆ ἀπὸ τὴν λύπην της πίπτει καὶ αὐτὴ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ καταραμένος ἀπολυτροῦται τότε καὶ ἀνέρχεται ἐκ τῶν κρμάτων μετὰ τῆς γυναίκος ἧς τὸν ἔσωσε καὶ βαίνει «πρὸς τὴν ἀλλήν τοῦ αἰωνίου ἔρωτος».

Tannhäuser. Ἡ σύνθεσις τοῦ ἔργου τούτου ἐπερατώθη τὸ 1845. Ἐχει δὲ ἡ ἐπιθεσις τὴν πύλιν μεταξὺ σώματος καὶ ψυχῆς. Ἡ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ εἶναι προσωποποιημένη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἢ δὲ πνευματικῇ ὑπὸ τῆς Ἐλισάβετ. Ὁ Tannhäuser ταλαιπυρεται μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐρώτων ὅπου τέλος ὁ πνευματικὸς ἔρωτος θριαμβεύει. Τότε ἐπιχειρεῖ μετὰ τῶν προσκενητῶν ταξειδίον εἰς Ῥώμην, ὅπου λάβῃ συγχώρησιν παρὰ τοῦ Πάπα.

Τὸ προσκόνημα τοῦτο τῶν ἁμαρτωλῶν συμβολίζεται διὰ τοῦ χοροῦ ἄσματος εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Εἰσαγωγῆς ἧς ἐκτελεῖται σήμερον.

Τριστὰν καὶ Ἰσόλδη. Ἐπερατώθη τὸ 1865. Ὁ Βάγκερ ἔγραφε τὸ μελόδραμα τοῦτο κατεγόμενος ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτικῆς πάθους καὶ φιλοσοφικῶν ἰδεῶν, ἃς ἐνεπνεύσθη παρὰ τοῦ Σοπενχάουερ καὶ Νίτσε.

Ἡ πρώτη ἐπιτελεσις προσέκρουσε πρὸ πολλῶν δυσκολιῶν ἐγκαταλειφθεῖσα κατόπιν 73 δοκιμῶν, καθόσον οἱ ἐπιτελεσταὶ διεμαρτυρήθησαν ὅτι ἀδυνατοῦν ἢ ἐκτελέσουν τὰ μέρη των. Τὸ θέμα ἐλήφθη ἐκ τινος βρετανικοῦ μύθου.

Ὁ πρόλογος περιγράφει τὸ προκληθὲν ἔρωτικὸν αἶσθημα ἐκ τοῦ φίλτρου τοῦ Branquene ὅπερ δὲν εὔρε τὴν πραγματοποιήσασιν ἢ εἰς τὸν θάνατον.